

Herdenken is eren door te leren

Ik zit aan de keukentafel in mijn woonkamer en kijk naar mijn kinderen die op de bank televisie zitten te kijken. Ik hoor de herkenbare klanken van de tekenfilmpjes waar ze in volle overgave naar kijken en begin te glimlachen. Van achter mijn laptop denk ik aan de onbevangingheid waarmee zij de wereld betreden. Had ik dat nog maar, de gelegenheid om dingen niet te weten zodat ik ook zonder beïnvloeding vooraf de wereld betreed. Ik zie ze en ik merk dat ik ze benijd.

Ik stuur mijn gedachten terug naar de eer die mij ten dele is gevallen, het hier nu spreken voor u allen. Ik denk na over het herdenken. Ik laat mijn gedachten de vrije loop gaan. Ik voel dat mijn stemming ernstiger van aard wordt. De wereld om mij heen vertraagd en vervaagd even. Wat betekent herdenken nu eigenlijk voor mij? Ik heb het voor mijn gevoel zo vaak gedaan, maar weet ik eigenlijk wel wat, of hoe ik dat dan precies deed?

Als ik daarover nadenk, realiseer ik mij weer hoe allesomvattend het verlies van een dierbare is. Maar ook hoe persoonlijk en daarmee verschillend het herdenken van iemand is voor diens nabestaanden. Voor mij persoonlijk betekent herdenken; nadenken! Dieper nadenken over wat er in het verleden is gebeurd en wat ik daarvan kan leren.

Nu sta ik aan het begin van mijn loopbaan bij de Politie en denk ik aan allen die mij voorgingen. Vandaag in het bijzonder aan de collega's die wij hier nu herdenken. Zij waren, net als ik nu, ook ooit overal een keer voor het eerst mee bezig bij de Politie. Zij moesten ook alles leren. De hele herkenbare dingen zoals die eerste keer in dat uniform op straat, die eerste aangifte of die eerste aanhouding. Maar ook de minder vanzelfsprekende werkzaamheden zoals die eerste keer dat je bij iemand slecht nieuws moest gaan brengen. En de eerste keer dat je collega daarna vroeg of het wel met je ging en jij zonder te antwoorden juist antwoord gaf. Je leert, zoals het vaak zo veelzeggend omschreven wordt, die stap vooruit te zetten wanneer de rest die stap naar achteren doet. Iedere gebeurtenis voegt zo betekenis toe aan het zijn van politiemann of vrouw. Het doet iets met je, je veranderd, je leert, je groeit!

Nu ik daar zo over spreek lijkt het alsof we iedere keer alles opnieuw doen. Het lijkt alsof we niets leren van hen die ons zijn voor gegaan. Niets is minder waar. Het feit dat we kunnen terugkijken op collega's die ons zijn voorgegaan maakt dat wij een stukje minder zelf hoeven uit te vinden. Met iedere collega die ons voor ging is de brug korter geworden.

Zo zie ik ook het herdenken van onze omgekomen collega's die het grootst mogelijke offer ten dienste van de samenleving hebben gebracht. Een offer dat je eigenlijk van niemand mag verwachten. Een offer ook dat niet in een waarde valt uit te drukken. Een offer dat alleen maar ultiem gerespecteerd kan worden door hier lessen uit te trekken voor de toekomst. Laat hun offer net die inspiratie zijn om dat stapje extra te doen.

Niet alleen voor politiemensen in opleiding maar voor iedere politieambtenaar zou hun offer deze inspiratie moeten opleveren. Inspiratie om elke dag nog bewuster te werken en te leven, uit respect en dankbaarheid voor wat zij voor ons allemaal hebben betekend.

Ik zit wederom aan de keukentafel en kijk nog maar eens naar mijn kinderen. Ik benijd ze nog steeds voor hun onbevangenheid. Maar met de inspiratie die het herdenken me heeft opgeleverd is mijn jaloezie omgevormd naar een motivatie. Een motivatie om ervoor te zorgen dat zij onbevangen de wereld kunnen blijven betreden. En daarvoor dank ik allen die wij vandaag herdenken. Want herdenken is eren door te leren.